ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudců JUDr. Ivanky Havlíkové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové v právní věci

Žalobce: **L. B.**
bytem S., Ú.
zastoupen advokátem Mgr. Michalem Chuchútem LL.M,
sídlem náměstí Junkových 2771/1, Praha 5

proti

žalovanému: **Česká pošta, s.p.**
sídlem Politických vězňů 909/4, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 15. 4. 2016 zn: JID: 209819/2016/ČP,

takto:

I. Rozhodnutí generálního ředitele České pošty, s.p. ze dne 15. 4. 2016 zn: JID: 209819/2016/ČP se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 11 228 Kč do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Michala Chuchúta LL.M, advokáta.

O d ů v o d n ě n í

I. Předmět řízení

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí generálního ředitele České pošty ze dne 15. 4. 2016, zn. j. 209819/2016/ČP, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a bylo potvrzeno rozhodnutí České pošty, s.p. (dále též žalovaný) ze dne 24. 3. 2016, zn. 168839/2016/ČP, jímž nebylo vyhověno žádosti žalobce ze dne 10. 3. 2016 o poskytnutí informací – poskytnutí posledního dokončeného bezpečnostního auditu systému datových schránek.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

2. Prvostupňovým rozhodnutím České pošty s.p. bylo odmítnuto poskytnutí požadovaných informací s odkazem na to, že se tyto informace vztahují k technickému zabezpečení a bezpečnostním procesům v informačním systému datových schránek (dále jen „ISDS“), jedná se tedy o citlivý dokument, jehož zveřejněním by se státní podnik Česká pošta vystavil riziku zneužití informací a případnému zneužití informací v konkurenčním prostředí a poskytnutí výsledku auditu bezpečnosti by ohrozilo samotné zabezpečení tohoto systému. Tento dokument proto nelze považovat za veřejně dostupný.

3. Proti prvostupňovému rozhodnutí žalovaného podal žalobce odvolání, v němž namítal nedostatek upřesnění konkurenčního a bezpečnostního rizika, pro které mu nebyly požadované informace poskytnuty. Odmítnutí poskytnout informaci z důvodu „zneužití v konkurenčním prostředí“ podle žalobce nemůže obstát, neboť nemůže být důvodem pro odmítnutí žádosti podle informačního zákona, žádné konkurenční riziko navíc nehrozí, neboť žalovaný má na poskytování ISDS monopol a není jasné, jak by do něj zveřejnění auditu mohlo zasáhnout. Bezpečnostní riziko zveřejnění auditu pak podle žalobce naznačuje, že audit popisuje kritické chyby v ISDS, a pokud tyto chyby skutečně existují, měla by se o nich veřejnost dozvědět co nejdříve, neboť odesílané zprávy jsou vystaveny riziku přečtení či pozměnění, čímž je tedy dán výrazný veřejný zájem na poskytnutí této informace.

II. Rozhodnutí žalovaného (napadené rozhodnutí)

4. Generální ředitel žalovaného (dále také „odvolací orgán“) se ve svém rozhodnutí ztotožnil se závěry prvostupňového rozhodnutí, které považoval za srozumitelné a správné a toto rozhodnutí za vydané v mezích zákona.

5. Odvolací orgán uvedl, že zpráva o provedeném bezpečnostním auditu ISDS je žalovaným, který je v případě poskytování ISDS poskytovatelem poštovních služeb ryze komerční povahy, považována za citlivý dokument obsahující významné skutečnosti a žalovaný podřizuje informace v něm uvedené stupni utajení odpovídajícímu jejich významu. Dle nejlepší praxe a doporučení bezpečnostních norem se informace o způsobu zabezpečení ISDS neposkytují třetím osobám, tzn. nikomu, kdo tyto informace nepotřebuje k výkonu své činnosti nebo role. Poskytnutí těchto informací představuje bezpečnostní riziko pro provoz ISDS, umožňuje výrazné usnadnění případného útoku na informační systém, tzn. informace by byly mimo jiné návodem, které nástroje použít, či o které zneužití se pokoušet.

6. Odvolací orgán dále uvedl, že způsob zabezpečení ISDS je duševním vlastnictvím vlastníka a provozovatele ISDS a jejich návrh a nastavení má svoji cenu. Společnosti, které poskytují obdobné systémy, mají zájem o tyto informace, aby je v důsledku využily v systémech, které konkurují službám, které poskytuje žalovaný, což není v jeho zájmu. Bezpečnostní audit ISDS a v něm obsažené informace jsou tedy obchodním tajemstvím žalovaného stejně, jako by byly obchodním tajemstvím každého jiného podnikatelského subjektu.

7. Odvolací orgán konstatoval, že výsledky auditu potvrzují soulad s požadavky informační bezpečnosti a rizika vyplývající pro uživatele ISDS jsou minimální, přičemž zárukou v tomto ujištění je osvědčení auditora, které odvolací orgán jako přílohu napadeného rozhodnutí žalobci poskytl.

8. Odvolací orgán proto ze shora uvedených důvodů odvolání žalobce zamítl a prvostupňové rozhodnutí žalovaného potvrdil.

III. Žaloba

9. Žalobce v podané žalobě namítal nezákonnost napadeného rozhodnutí a jeho nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů.

10. Konkrétně s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2008, č. j. 7 As 24/2007-106 vytýkal nedostatečné posouzení, zda zájem na kontrole veřejné správy v tomto

případě převyšuje zájem žalovaného na ochraně informací a dále také absenci posouzení, zda požadované informace skutečně naplňují definici obchodního tajemství obsaženou v ust. § 504 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku. K porovnání zájmů žalobce rozvedl, že na relevantním trhu provozování infrastruktury datových schránek je žalovaný jediným dodavatelem, který tak má monopolní postavení. Stát platí monopolnímu veřejnému provozovateli dotaci zhruba 10 Kč za každou odeslanou datovou zprávu. Je v zájmu státu, aby veřejnost měla přesvědčivý doklad o zabezpečení státního systému komunikace. Z osvědčení auditora vyplývá, že byly zjištěny blíže neupřesněné „nedostatky v efektivitě bezpečnostních opatření", které byly eliminovány „na úroveň akceptovatelnou vedením České pošty, s.p.". Toto konstatování vyvolává důvodnou obavu z možné nedostatečné úrovně zabezpečení systému datových schránek, a je tak dán veřejný zájem na tom, aby každý uživatel mohl sám posoudit, zda úroveň akceptovatelná vedením České pošty je akceptovatelná i pro jeho písemnosti, které odesílá datovou schránkou.

11. Ke konkrétnímu důvodu odmítnutí informace, jímž je obchodní tajemství, žalobce namítal, že žalovaný nijak nedoložil, jaké konkrétní části auditu jsou obchodním tajemstvím a to, že skutečnosti v nich obsažené jsou konkurenčně významné, běžně nedostupné a ocenitelné. Nepochybně např. metodika auditu by měla být běžně dostupná a odpovídat standardům v oboru.

12. Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí České pošty, s.p. zrušil a věc vrátil žalovanému k novému projednání.

IV. Vyjádření žalovaného

13. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě přisvědčil tomu, že v části své činnosti naplňuje definiční znaky veřejné instituce, když poskytuje množinu tzv. základních poštovních služeb v celospolečenském zájmu. Kromě základních poštovních služeb ovšem zajišťuje celou řadu služeb ryze komerční povahy, které poskytuje jako každý jiný podnikatelský subjekt na plně liberalizovaném trhu.

14. Dle žalovaného povinnost podrobovat ISDS auditu vyplývá ze zákona č. 365/2000 Sb., o informačních systémech veřejné správy a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů. Audit ISDS obsahuje zjištění vztahující se k technickému zabezpečení a bezpečnostním procesům v ISDS. Jedná se tedy o citlivý dokument, jehož zveřejněním by se žalovaný vystavil riziku zneužití informací a případnému zneužití informací v konkurenčním prostředí. ISDS patří do systému kritické infrastruktury státu a poskytnutí výsledků auditu bezpečnosti by ohrozilo samotné zabezpečení tohoto systému. Audit bezpečnosti systému ISDS není možné považovat za veřejně dostupný a nelze ho tedy zveřejnit. K informacím o zabezpečení systému ISDS mají přístup jen ty osoby, které je potřebují pro výkon své činnosti. Z bezpečnostních důvodů se informace třetím osobám neposkytují. Pokud by se informace o zabezpečení systému ISDS dostaly do nepovolaných rukou, mohlo by to ohrozit provoz daného systému, výrazně usnadnit případný útok na systém.

15. Žalovaný dále poukázal na to, že bezpečnostní audit ISDS a v něm obsažené informace jsou obchodním tajemstvím žalovaného, neboť splňují všechny znaky charakterizující obchodní tajemství uvedené v ust. § 504 občanského zákoníku. Požadované informace tedy není možné žalobci poskytnout s odkazem na ust. § 9 odst. 1 informačního zákona.

16. Způsob zabezpečení ISDS je duševním vlastnictvím žalovaného a provozovatele systému a má svoji cenu. Společnosti, jež poskytují obdobné systémy, by samozřejmě o tyto informace měly zájem, aby je mohly využít ve svých systémech, které konkurují službám, jež poskytuje žalovaný. Tomu samozřejmě musí žalovaný zabránit. V podnikatelské praxi je nepředstavitelné, aby podnikatelské subjekty zveřejňovaly informace týkající se bezpečnosti jejich systémů. Takovéto informace nelze v žádném případě považovat za veřejně dostupné. Jedná se o dokumenty

konkurenčně významné, určitelné a informace v nich obsažené nejsou v příslušných kruzích běžně dostupné. Tyto dokumenty podnikatelské subjekty vytvářejí ve svém zájmu a podřizují je stupni utajení odpovídající jejich významu.

17. Žalobci za účelem vyvrácení jeho tvrzení o „nebezpečnosti" ISDS bylo poskytnuto osvědčení auditora, ze kterého mj. vyplývá, že ISDS byl navržen, vybudován, rozšiřován a provozován v souladu se zákony České republiky a v souladu s platným provozním řádem. Auditor se dále vyjádřil v tom smyslu, že v průběhu auditu nebyly v ISDS nalezeny závažné bezpečnostní nedostatky a provozování a používání ISDS je bezpečné za podmínky, že uživatelé i provozovatel dodržují stanovené bezpečnostní zásady a platné směrnice.

18. Z uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby soud podanou žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V. Posouzení věci městským soudem

19. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, dle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.).

20. Žaloba je důvodná.

21. V souzené věci je mezi účastníky řízení spor o poskytnutí informace, kterou má dle žádosti žalobce tvořit „dokončený bezpečnostní audit systému datových schránek" vyhotovený dle zákona č. 365/2000 Sb., tedy pravděpodobně obsah a výstupy auditu se zjištěním o technickém zabezpečení a bezpečnostních procesech v ISDS. Jak vyplývá ze žaloby, žalobce konkrétně usiluje o zjištění konkrétních nedostatků v efektivitě bezpečnostních opatření, k jejichž eliminaci mělo posléze žalovaným dojít na úroveň akceptovatelnou Českou poštou, s.p. Informace požaduje k tomu, aby on sám či každý uživatel datových schránek mohl seznat úroveň zabezpečení systému datových schránek. Jde tedy o informace, které se zřejmě dotýkají určitých údajů *o funkci a způsobu zabezpečení celého systému,* jejichž zveřejnění žalovaný odmítl s odkazem na obchodní tajemství a na výluku z poskytování informací dle § 9 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím.

22. Právo na informace je garantováno každému na základě čl. 17 Listiny základních práv a svobod; lze jej omezit pouze zákonem, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná mimo jiné pro ochranu práv a svobod druhých. Provádění tohoto základního práva zabezpečuje zákon o svobodném přístupu k informacím, jenž je vystavěn na principu obecné povinnosti poskytovat veškeré informace týkající se působnosti povinných subjektů s taxativně vymezenými výlukami z této povinnosti. Jednu z těchto výluk představuje i ochrana obchodního tajemství za zákonem stanovených podmínek v ust. § 9 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím.

23. Podle ust. § 9 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím pokud je požadovaná informace obchodním tajemstvím, povinný subjekt ji neposkytne.

24. Podle § 9 odst. 2 zákona o svobodném přístupu k informacím při poskytování informace, která se týká používání veřejných prostředků, se nepovažuje poskytnutí informace o rozsahu a příjemci těchto prostředků za porušení obchodního tajemství.

25. Podle citované právní úpravy z rámce obchodního tajemství lze vyjmout a lze poskytnout ty informace, údaje a skutečnosti, které se týkají poskytování veřejných prostředků. O tento případ však v dané věci nejde. Žalobce má vědomost o dotaci veřejnému provozovateli datových schránek a z tohoto titulu se domáhá zveřejnění informací o zabezpečení systému datových schránek. Klíčovým v této věci je tedy posouzení zákonnosti odepření informace z toho důvodu, zda je rozsah a předmět požadované informace obchodním tajemstvím.

26. Co je považováno za obchodní tajemství vymezuje s účinností od 1. 1. 2014 zákon č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský zákoník"). Obchodní tajemství tvoří podle ust. § 504 občanského zákoníku konkurenčně významné, určitelné,

ocenitelné a v příslušných obchodních kruzích běžně nedostupné skutečnosti, které souvisejí se závodem a jejichž vlastník zajišťuje ve svém zájmu odpovídajícím způsobem jejich utajení. Obchodní tajemství je tedy tvořeno těmito kumulativními znaky: *konkurenční významnost, určitelnost, ocenitelnost, běžná nedostupnost v příslušných obchodních kruzích, souvislost s obchodním závodem, odpovídající zajišťování utajení daných skutečností tvořících obchodní tajemství.* S ohledem na toto vymezení pojmu obchodní tajemství je prioritní, aby určité skutečnosti, které mají být chráněny jako obchodní tajemství, byly označeny. To však samo o sobě nestačí, aby obchodní tajemství bylo uplatněno jako důvod pro odepření poskytnutí informací, neboť pro takový závěr nelze v ust. § 9 informačního zákona najít oporu. Pouhé označení informace za obchodní tajemství není dostačující, aby požadovaná informace nebyla poskytnuta. Povinný subjekt je povinen zkoumat a odůvodnit, zda požadovaná informace, případně označená podnikatelem za obchodní tajemství skutečně splňuje všechny znaky obchodního tajemství dle ust. § 504 občanského zákoníku. Jestliže tomu tak není, o obchodní tajemství se nejedná. Důvod pro odepření informací stanovený v ust. § 9 odst. 1 informačního zákona je tak vázán na existenci obchodního tajemství *de iure*, nikoli na pouhý názor toho, kdo informacemi disponuje. V souzené věci tedy bylo úkolem povinného subjektu i odvolacího orgánu vycházet ze spolehlivě zjištěného stavu věci, tedy u požadované informace prověřit naplnění znaků obchodního tajemství.

27. Ohledně postupu povinného subjektu, je-li v dokumentu obchodní tajemství (nebo alespoň zčásti) obsaženo, je z praxe zřejmé, že obchodní tajemství tvoří ve většině případů jen část určitého dokumentu. Povinný subjekt tedy v souladu s ust. § 12 informačního zákona může poskytnout žadateli ty části dokumentů, z nichž eliminuje (většinou anonymizací) ty části či pasáže, které mají povahu obchodního tajemství. Takto povinný subjekt postupuje i v případě, kdy poskytnutý text bude anonymizován tak výrazně, že se jeho poskytnutá část může jevit jako nesrozumitelná.

28. Ustanovení § 9 odst. 1 informačního zákona je nutno vykládat jako odraz obecného vyvažování právem chráněných zájmů, kdy na jedné straně stojí zájem veřejnosti na kontrole veřejné správy a na straně druhé zájem soukromoprávních subjektů na uchování jejich obchodního tajemství. Je tedy třeba vždy posoudit, který z těchto zájmů v daném případě převažuje. Judikatura správních soudů a posléze i Ústavního soudu (např. nález IV. ÚS 1378/16), byť tak Ústavní soud učinil v jiném případě – informace ve věci informace o veřejných prostředcích) vyslovila obecný názor, že v každém jednotlivém případě střetu ústavně zaručených práv musejí soudy a jiné orgány veřejné moci zvážit význam a intenzitu dotčených práv. Na to ostatně svou žalobní námitkou poukazuje i žalobce. Ustanovení článku 17 odst. 5 Listiny zavazuje státní orgány a orgány územní samosprávy poskytovat informace o své činnosti "přiměřeným způsobem" s tím, že podmínky a provedení tohoto závazku, resp. jemu odpovídajícího práva, stanoví zákon. Právo na informace ve veřejném zájmu není absolutní; pokud jeho výkon zasahuje do jiného práva na ochranu údajů. Pro naplnění uvedené přiměřenosti poskytování informací tedy musí být v souzené věci především splněna podmínka existence obchodního tajemství s posouzením všech atributů, které obchodní tajemství definují.

29. Podle stávající judikatury je pojem obchodního tajemství vykládán nikoliv jako nespojitá skutečnost umožňující pouze rozlišení mezi existencí či neexistencí, ale jako skutečnost, jež musí být vykládána v souvislosti s důvody, pro něž je její existence zkoumána *(např. rozsudek Městského soudu v Praze z č. j. 33 Ca 80/2000 - 31, rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové, č. j. 31 Ca 189/2000 - 27*. Žalovaný se však nezabýval těmito důvody, nezkoumal, zda jsou splněny všechny náležitosti obchodního tajemství a požadavek přiměřenosti jeho poskytnutí, jen s tou výjimkou, že není vůle k poskytnutí informací ze strany žalovaného, jelikož by mohla být narušena bezpečnost ISDS. Ostatní náležitosti obchodního tajemství považoval žalovaný za dané, aniž by je jakkoliv zdůvodnil, proto je rozhodnutí nepřezkoumatelné. V rozhodnutí o odmítnutí žádosti o informace přitom musí povinný subjekt přesně specifikovat, které údaje či skutečnosti a z jakého důvodu v požadovaném dokladu pokládá za obchodní tajemství a proč je z tohoto důvodu nelze

poskytnout. Dále v něm v souladu s ust. § 15 odst. 2 informačního zákona uvede, kdo, zda žalovaný či někdo jiný vykonává práva k obchodnímu tajemství. Žalovaným nebylo uvedeno, proč celý požadovaný dokument považuje za obchodní tajemství, případně, zda nebyly dány podmínky pro anonymizaci některých částí a zda nebyly dány důvody pro jen částečné odmítnutí informace dle ust. § 15 informačního zákona. Každá odepřená informace by měla být rovněž typově vymezena, tedy žalovaný by měl konkrétně zdůvodnit, v čem spatřuje existenci obchodního tajemství (původ, označení a povaha informace).

30. Shora uvedený právní názor městského soudu je zcela v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu. Podle rozsudku Nejvyšší správního soudu ze dne 27. 3. 2008, č. j. 7 As 24/2007 - 106, totiž v žádném případě nestačí, pokud povinný subjekt pouze "převypráví" příslušné ustanovení občanského zákoníku týkající se obchodního tajemství. Je vždy nutné zcela konkrétně uvést, v čem přesně žalobcem požadované informace naplňují znaky obchodního tajemství. Jak je přiléhavě uvedeno v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2016, č. j. 9 As 155/2015 - 195, "*aplikace ochrany obchodního tajemství vůči konkrétním informacím vyžaduje, aby povinný subjekt v rozhodnutí o (částečném) odmítnutí žádosti - má-li rozhodnutí dostát požadavkům kladeným správním řádem (jeho ust. § 68 odst. 3) na přezkoumatelnost rozhodnutí - náležitě a vyčerpávajícím způsobem odůvodnil, jaké informace obsažené v požadovaném (a plně nebo částečně odepřeném) dokumentu považuje za obchodní tajemství a uplatňuje u nich ochranu dle ust. § 9 odst. 1 informačního zákona. To především znamená, že povinný subjekt musí v odůvodnění svého rozhodnutí ve vztahu ke každé odepřené informaci objasnit, v čem spatřuje naplnění všech znaků legální definice obchodního tajemství.*"

31. V souvislosti s neposkytnutím informace ohledně bezpečnostního auditu s odkazem na obchodní tajemství lze pak analogicky odkázat též na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2014, č. j. 9 As 180/2014 - 37, vyjadřující se k tomu, že obchodním tajemstvím není ve svém celku forenzní audit a že i ve vztahu k tomuto auditu odmítnutí žádosti z důvodu obchodního tajemství, musí být v rozhodnutí povinného subjektu ve smyslu příslušných zákonných ustanovení náležitě odůvodněno.

32. Ve smyslu uvedeného tak městský soud v Praze shledal, že odmítnutí informace nevychází z náležitého posouzení a odůvodnění, v jakých údajích a skutečnostech kontrolované činnosti spatřuje povinný subjekt naplnění jednotlivých, výše zmíněných znaků obchodního tajemství a jak jsou tyto informace tím, kdo vykonává právo k obchodnímu tajemství za obchodní tajemství označeny. Z rozhodnutí není zřejmé, zda povinný subjekt či někdo jiný již v době před podáním žádosti o informace označil tyto informace za obchodní tajemství a z jakých důvodů považuje provedený bezpečnostní audit za obchodní tajemství jako celek. Jestliže v daném případě o pojmových znacích není v rozhodnutí pojednáno vůbec, přičemž z definice obchodního tajemství je patrné, že pojmové znaky musejí být naplněny kumulativně, je zřejmé, že se jedná o rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

VI. Závěr

33. Z uvedených důvodů Městský soud v Praze napadené rozhodnutí žalovaného odvolacího orgánu podle § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušil a věc dle § 78 odst. 4 vrátil žalovanému odvolacímu orgánu k dalšímu řízení. Učinil tak bez jednání, neboť k tomu byly dány podmínky ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s., neboť napadené rozhodnutí shledal nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů.

34. V dalším řízení žalovaný povede povinný subjekt k odstranění vytýkané vady řízení – nedostatku odůvodnění rozhodnutí v intencích závazného názoru městského soudu a ustálené judikatury správních soudů a k vydání nového rozhodnutí o žádosti obsahujícího náležité skutkové i právní úvahy o možnosti poskytnutí požadovaných informací.

35. Výrok o nákladech řízení je dán ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce byl ve věci úspěšný, proto mu náleží náhrada nákladů řízení, spočívající v zaplacení soudním poplatku ve výši 3 000 Kč a v nákladech právního zastoupení za 2 úkony právní služby po 3 100 Kč (převzetí zastoupení,

odůvodnění žaloby) dle cit. vyhlášky č. 177/1996 Sb. a dále za 2x paušál po 300 Kč dle § 13 odst. 3 cit. vyhlášky s připočtením částky DPH ve výši 1 428 Kč odpovídající dani z přidané hodnoty z částky 6 800 Kč, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Celková výše nákladů, které žalobci v tomto řízení vznikly, činí tedy 11 228 Kč.

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

Praha 29. dubna 2019

JUDr. Naděžda Řeháková v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.